

CHUCK PALAHNIUK

KOVOS KLUBAS

Iš anglų kalbos vertė
Aušra Simanavičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

PADĖKA

Nepaisant visų tų siaubingų dalykų, kurie, kaip žinoma, nutinka, už meilę ir paramą norėčiau padėkoti šiems žmonėms:

Ina Gebert

Geoff Pleat

Mike Keefe

Michael Vern Smith

Suzie Vitello

Tom Spanbauer

Gerald Howard

Edward Hibbert

Gordon Growden

Dennis Stovall

Linni Stovall

Ken Foster

Monica Drake

Fred Palahniuk

1

TAILERIS PARŪPINA MAN padavėjo darbą, o paskui įgrūda pistoletą man į burną ir sako:

– Pirmas žingsnis į amžinąjį gyvenimą – privalai mirti.

Tačiau labai ilgai mudu su Taileriu buvom geriausi draugai. Žmonės visada klausinėja, ar aš numaniau, kas per paukštis tas Taileris Durdenas.

Prispaudęs pistoleto vamzdį man prie gomurio, Taileris sako:

– Iš tikrųjų mes nemirsim.

Liežuvio jaučiu duslintuvo skyles, kurias išgręžėm pistoleto vamzdyje. Šūvio garsą iš esmės sukelia besiplečiančios dujos, ir, kulakai lekiant labai greitai, pasigirsta silpnas dunkstelėjimas. Kad pagamintum duslintuvą, tereikia prigrežti skylių pistoleto vamzdyje – daug skylių. Pro jas dujos prasiskverbia išorėn ir sulaiko kulką, kad ši lėktų mažesniu nei garso greičiu.

Jei ne taip išgręši skylės, pistoletas susprogdins tau ranką.

– Iš tikrųjų tai nėra mirtis, – sako Taileris. – Mes tapsim legenda. Mes niekada nepasensim.

Liežuvio stumtelio vamzdį prie skruosto ir sakau: Taileri, tu svaičioji apie vampyrus.

Pastato, ant kurio mes stovim, už dešimties minučių jau nebebus. Tereikia paimti devyniasdešimt aštuonių procentų dujinės azoto rūgšties koncentrato ir sumaišyti su triskart didesniu kiekiu sieros rūgšties. Tam reikalingas indas su lemais. Tada lašas po lašo pipete lašinti gliceriną. Gausi nitrogliceriną.

Aš žinau, nes Taileris žino.

Tada sumaišai nitrogliceriną su pjuvenom ir gauni kuo puikiausią plastiko bombą. Daugelis maišo nitrogliceriną su vata ir vietoj sulfato įberia Epsomo druskos. Taip irgi galima. Kai kas naudoja parafiną, sumaišytą su nitroglicerinu. Su parafinu man niekada nieko doro neišeidavo.

Taigi mudu su Taileriu stovim ant Parkerio Moriso pastato stogo, pistoletas įkištas man į burną, ir staiga išgirstam dūžtant stiklą. Pažvelgiam žemyn nuo stogo atbrailos. Diena debesuota, net tokiam aukštyje. Tai aukščiausias pasaulyje pastatas, ir tokiam aukštyje vėjas visada atšiaurus. Tokiam aukštyje labai tylu – pasijunti lyg beždžionė, išsiųsta į kosmosą. Dirbi savo menką darbėlį, kurio esi išmokytas.

Nulenki svirtį.

Paspaudi mygtuką.

Ničnieko apie tai neišmanai, o paskui miršti, ir baigta.

Šimto devyniasdešimt vieno aukšto aukštyje žvelgi nuo atbrailos žemyn, o gatvė apačioje margoja lyg pūkuotas kilimas žmonių, stovinčių ir spoksančių į viršų. Dūžta tiesiai po mumis esančio kambario langas. Kartu su sprogstančiu langu išlekia pastato šonas, paskui švysteli spinta byloms sudėti, dydžio sulig juodu šaldytuvu, – tiesiog po mumis nuo staus pastato fasado šešių stalčių spinta sminga žemyn, sminga lėtai sukdamasi, vis mažėdama, kol ištirpsta minios spūstyje.

Viename iš šimto devyniasdešimties aukštų po mumis kosmoso beždžionės iš Destrukcijos projekto Išdaigų komiteto siautėja naikindamos istoriją iki paskutinio skutelio.

Senas posakis: visuomet nužudai tą, kurį myli, – žinot, jis tinka abiems pusėms.

Kai pistoletas sugrūstas tau į burną, o pistoleto vamzdis tarp dantų, gali išstart tik balsius.

Mums belieka dešimt minučių.

Sprogsta dar vienas pastato langas, ir stiklas pažyra į šalis mirguliuodamas lyg balandžių būrys, o tada šmėsteli Išdaigų komiteto išstumtas tamsus medinis stalas – colis po colio lenda iš pastato, svyra, slysta ir apsiverčia virsdamas stebuklingu skraidančiu daiktu, pranykstančiu minioje.

Po devynių minučių Parkerio Moriso pastato čia nebebus. Pakanka gana dideliu kiekiu sprogstamosios želė ištepti pamatų sijos, ir gali nuverst bet kurį pastatą pasaulyje. Tik reikia gerai padaužyt, kad priliptų, ir prislėgt smėlio maišais, kad sprogtų sijos, o ne mašinų stovėjimo aikštelė aplink koloną.

Šių praktinių dalykų neperskaitysi jokioj istorijos knygoj.

Trys būdai pasigaminti napalmą. Pirmas: sumaišyti vienodą kiekį benzino ir šaldytų apelsinų sulčių koncentrato. Antras: sumaišyti vienodą kiekį benzino ir dietinės kokakolos. Trečias: benzine tirpinti trupintas kačių išmatas, iki mišinys sutirštės.

Paklauskit manęs, kaip pasigaminti nervus paralyžiuojančių dujų. Na, ir visų tų beprotiškų bombų mašinoms sprogdinti.

Devynios minutės.

Parkerio Moriso pastatas, visi šimtas ir devyniasdešimt vienas aukštas, grius lėtai, lyg miške virstų medis. Mediena.

Galima nuverst viską. Keista pagalvojus, kad vieta, kur stovim, virs menkučiu taškeliu danguje.

Mudu su Taileriu prie stogo atbrailos, pistoletas mano burnoj, ir aš svarstau, ar tas pistoletas legalus.

Vis dėlto mūsų dėmesį nuo Tailerio žudynių ir savižudybės atitraukia dar viena spinta, lekianti iš pastato: stalčiai skrieja oru, vėjo sukury pasigauna šūsnis balto popieriaus ir nubloškia žemyn.

Aštuonios minutės.

O tada dūmai – dūmai pradeda veržtis pro išdužusius langus. Naikintojų komanda susprogdins pagrindinius sprogmenis maždaug po aštuonių minučių. Pagrindiniai sprogmenys išvers pamatus, pamatų sijos subyrės, ir Parkerio Moriso pastato nuotraukų serijos mirguliuos visose istorijos knygoose.

Penkių nuotraukų chronologinė serija. Štai čia pastatas stovi. Antroje nuotraukoje pastatas pakrypęs aštuoniasdešimties laipsnių kampu. Tada septyniasdešimties laipsnių kampas. Ketvirtoji nuotraukoj pastatas pakrypęs keturiasdešimt penkių laipsnių kampu: jo griaučiai neišlaiko ir korpusas linksta. Paskutinis kadras: visas korpusas, šimtas devyniasdešimt vienas aukštas griūna ant nacionalinio muziejaus – ant tikrojo Tailerio taikinio.

– Tai mūsų pasaulis, dabar tai mūsų pasaulis, – sako Taileris, – mat visi senojo pasaulio žmonės jau išmirę.

Jei būčiau žinojęs, kad viskas taip pasisuks, šią akimirką jausčiausi kur kas laimingesnis miręs ir Danguje.

Septynios minutės.

Stovime ant Parkerio Moriso pastato stogo su Tailerio pistoletu burnoje. Kai stalai, spintos ir kompiuteriai lyg meteorai skrieja žemyn į apspitusią pastatą minią, dūmai

kamuoliais virsta pro išdaužytus langus trijų kvartalų atstumu, o naikintojų komanda žvilgčioja į laikrodį, suprantu viską: pistoletas, anarchija, sprogimas – juk visa tai dėl Marlos Singer.

Šešios minutės.

Tarsi koks trikampis. Aš noriu Tailerio. Taileris nori Marlos. Marla nori manęs.

Aš nenoriu Marlos, o Taileris nenori, kad painiočiausi po kojom – jau nebenori. Tai neturi nieko bendra su *meile*, kai ką nors *jauti* kitam žmogui. Tai susiję su *nuosavybe*, kai tau kas nors *priklauso*.

Be Marlos Taileris nieko neturėtų.

Penkios minutės.

Gal mes tapsim legenda, o gal ir ne. Ne, sakau, palauk.

Kurgi būtų Jėzus, jei niekas nebūtų parašęs evangelijų?

Keturios minutės.

Stumteliu pistoleto vamzdį į skruostą ir sakau: tu nori būti legenda, Taileri, žmogau, aš padarysiu tave legenda. Buvau čia nuo pat pradžių.

Prisimenu viską.

Trys minutės.